

CENTRAAL
MUSEUM
UTRECHT

Agnietenstraat 1

Maliebaan 42

mei 1965

HET
KUNSTWERK
VAN DE
MAAND

Het afgebeelde kunstwerk is gedurende de maand mei geëxposeerd
in de afdeling „Kunst na 1850“, Maliebaan 42
(*Buslijnen 3 en 11, halie Nachtegaalstraat hoek Maliebaan*).

Henk Huig (geb. 1934): Venetië bij regen, ets, 1962.

Hedendaagse kunstenaars bekommeren zich in stadsgezichten meer om totaalindruk en karakteristieke sfeer dan om topografische nauwkeurigheid. Immers hun kunstgewrochten zijn enkel als sfeerweergave bedoeld, niet tevens als documentatie, zoals bij hun voorgangers in tijden die de fotografie nog niet kenden. Thans kan als grondslag voor studie een scherpe duidelijke foto volstaan, en heeft het voor de kunst minder zin — het wordt zelfs soms als onartistiek beschouwd — wanneer men droog nauwkeurig registreert wat men waarneemt, zonder ooit een huis te veel of te weinig en met het juiste aantal deuren, vensters en schoorstenen, zoals met name de 18e-eeuwse topografici deden in hun handgekleurde opticaprenten, die nu om hun bontheid en smakelijke verteltrant weer gewild zijn.

Om topografische betrouwbaarheid ging het Henk Huig allerminst in zijn knappe ets „Venetië bij regen” van 1962. Dit los op de plaat geworpen stadsgezicht, waar men van de Piazzetta af de San Giorgio Maggiore ziet liggen op de verre andere oever, berust zowel op verbeelding als op herinnering. Deze ets met zijn fraaie zwart-wit verdeling beoogt meer te zijn dan veduta, roept volkomen de volstrekt enige sfeer der lagunestad op. De vele aan de kade gemeerde of voorbijvarende zwarte gondels, die met hun kenmerkende omhooggebogen stevens midden over het beeldvlak een baan van opwaartse kurven trekken, zijn, in geestige tegenstelling tot de neerwaartse lijnen, teweggebracht door de regendruppels die de wind langs de hemel erboven jaagt, enkel aangegeven door brede evenwijdige gebogen krassen in de plaat, alsook tot het dak van opgestoken paraplus, waaronder aan de wal een in rake krabbels getypeerde mondaine menigte voorbijvlucht onder de geopende sluizen des hemels.

De donkergeklede mannen contrasteren levendig met de elegantie der in lichte zomertooi gehulde vrouwen. Meerpalen en de bekende straatlantaarns met drie ballons brengen nog een extra stijgend accent in al dat beweeg van neerwaarts gerichte bogen die de opwaartse der gondels belagen. Op deze tegenstellingen van bekwaam verdeeld licht en donker alsmede van rijzende en dalende kurven over brede horizontale plans berust de hechte opbouw bij stromende beweeglijkheid, die dit schijnbaar achteloos genoteerde alledaags gebeuren heft uit de sfeer van het vluchtige in die van het tijdloos zinnebeeldige: het is niet een horde toeristen door een plasregen overvallen, maar de dogenstad tijd en elementen trotserend.